

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 11Er/508/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8810205135
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcinčin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2025:8810205135.2

Uznesenie

Okresný súd Vranov nad Topľou v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému: A. B., nar.XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D. E. F., o vymoženie 870,98 s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom, Exekútorský úrad Bratislava, nástupcom JUDr. Rudolfa Krutého, PhD, súdneho exekútora, Exekútorský úrad Bratislava, takto

rozhodol:

I. Súd exekúciu **z a s t a v u j e**.

II. Súdny exekútor má nárok na náhradu trov exekúcie voči oprávnenému v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

1. Na základe návrhu oprávneného a poverenia Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 31.05.2010 začal súdny exekútor exekúciu o vymoženie 870,98 eur s príslušenstvom.

2. Podaním doručeným súdu dňa 24.03.2016 postúpil súdny exekútor tunajšiemu súdu doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré mu doručil oprávnený dňa 21.01.2016. V predmetnom doplnení oprávnený uviedol, že predmetné exekučné konanie je vedené voči povinnému, ktorým je fyzická osoba oprávnená na podnikanie, pričom hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským, nakoľko povinný pri uzavretí úverovej zmluvy a vystavení zmenky vystupoval ako podnikateľ. Predmetná skutočnosť musí byť súdnemu exekútorovi známa ako aj súdu, ktorému podal súdny exekútor žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko oprávnený rozhodujúce skutočnosti uviedol už v návrhu na vykonanie exekúcie a zároveň uvedené vyplýva aj zo samotného exekučného titulu. V zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka "Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti." Ustanovenie § 2 písm. a) Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov definuje spotrebiteľa ako fyzickú osobu. Práve predmetný zákon vylučuje možnosť zabezpečenia spotrebiteľských vzťahov zmenkou (§ 5 ods. 1 písm. b). Oprávnený uviedol, že je toho názoru, že novela Exekučného poriadku týkajúca sa doplnenia návrhov na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach, ktoré sa vykonávajú na podklade zmenky, sa vzťahuje na konania voči povinným, ktorí sú spotrebiteľmi. Zároveň oprávnený poukázal na ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, ktoré odkazuje na fyzickú osobu, nie na fyzickú osobu podnikateľa, pričom hlavný kauzálny vzťah, ako aj predmetné exekučné konanie sa od začiatku vzťahuje na fyzickú osobu podnikateľa. Dôkazy osvedčujúce vyššie uvedené skutočnosti sú od podania návrhu na vykonanie exekúcie súčasťou exekučného spisu a tým pádom aj exekučného spisu súdu, ktorý súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Medzičasom nedošlo k zmene skutkového stavu a zmene obsahu dôkazov. Vzhľadom na uvedené oprávnený navrhol, aby súd rozhodol o pokračovaní exekúcie.

3. Podľa § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

4. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

5. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

6. Podľa § 243f ods. 2 Exekučného poriadku, na exekučné konania podľa odseku 1, v ktorých do účinnosti tohto zákona nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia sa ustanovenia § 39 ods. 4 a § 40 použijú rovnako.

7. Podľa § 243f ods. 3 Exekučného poriadku, exekúcie podľa odseku 1 sa odo dňa účinnosti tohto zákona odkladajú.

8. Podľa § 243f ods. 4 Exekučného poriadku, ak sa v konaniach podľa odseku 1 nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m).

9. Podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

10. Podľa § 243f ods. 6 Exekučného poriadku, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplní v lehote podľa odseku 1, súd preskúma či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m), a ak exekúciu nezastaví, rozhodne o pokračovaní exekúcie.

11. Podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na:

1. neprijateľné zmluvné podmienky,
2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo
3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

12. Zákomom č. 438/2015 Z.z., došlo s účinnosťou od 23.12.2015 k novelizácii Exekučného poriadku, ktorá sa týkala vymáhania nárokov zo zmenky proti povinným, ktorí sú fyzickými osobami. Podľa novej právnej úpravy je oprávnený povinný opísať v návrhu na vykonanie exekúcie aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným a pripojiť dôkazy osvedčujúce tieto skutočnosti, túto povinnosť má aj indosatár. Predmetnou novelou bolo doplnené tiež prechodné ustanovenie § 243f Exekučného poriadku, ktoré vyžaduje, aby uvedené skutočnosti boli doplnené aj v už začatých exekúciách, a to do 30 dní od účinnosti zákona č.438/2015 Z.z., to znamená do 22.01.2016. Pre už začaté exekúcie, v ktorých sa vymáha právo zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, platí dňom účinnosti predmetnej novely ex lege odklad exekúcie (§ 243f ods. 3 Exekučného poriadku). V prípade riadneho a včasného doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie má súd preskúmať, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a ak exekúciu nezastaví, má rozhodnúť o pokračovaní exekúcie (§243f ods. 6 Exekučného poriadku).

13. Pokiaľ ide o tvrdenie oprávneného, že povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie v zmysle ust. § 39 ods. 4 Exekučného poriadku mu nevznikla, lebo tu nejde o spotrebiteľský vzťah, súd sa s týmto názorom nestotožňuje, nakoľko povinný síce v zmluve označil, že úver, ktorý mu mal byť poskytnutý je na účel podnikania, súčasne sú však v zmluve uvedené aj ďalšie údaje o povinnom ako fyzickej

osobe, predovšetkým rodné číslo, trvalý pobyt. Pokiaľ sú teda v zmluve o úvere takto uvedené údaje o dlžníkovi, potom nemožno urobiť jednoznačný záver o tom, že úver bol poskytnutý povinnému na účel podnikania. To, že v čase poskytnutia úveru povinný aj podnikal nie je dôvodom, aby úverový vzťah medzi účastníkmi nemal byť považovaný za spotrebiteľský. Oprávnený tieto pochybnosti nevyvrátil, preto v pochybnostiach platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Oprávnený mal preukázať, že úver bol poskytnutý povinnému výhradne ako podnikateľovi, čo neurobil.

14. Súd teda dospel k záveru, že vlastný právny vzťah oprávneného a povinného vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy, keď oprávnený pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ, ktorý konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Povinný vystupoval v postavení spotrebiteľa a úver mu bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Ide o zmluvu, ktorou sa veriteľ zaviazal poskytnúť spotrebiteľovi úver a ten sa zaviazal poskytnuté finančné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené s poskytnutým úverom. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že povinný zaškrtnol políčko, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon „podnikania“, nakoľko oprávnený toto tvrdenie nepreukázal. Povinný je v zmluve označený ako fyzická osoba – menom, priezviskom, rodným číslom, bydliskom, ale aj ako fyzická osoba živnostník, v tlačive sú uvedené údaje o povinnej vyplnenej jednak v časti týkajúcej sa jej označenia ako fyzickej osoby, ale aj v časti týkajúcej sa jej označenia ako podnikateľa. Nespotrebiteľský charakter zmluvy nie je preukázaný spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti, pričom dôkazné bremeno na preukázanie je na dodávateľovi. Bezpečným preukázaním podľa názoru súdu nie je všeobecný údaj o uzavretí zmluvy na výkon podnikania, a to podpisom dlžníka pri predtlačenej vete. Skutočnosť, že povinný v čase uzavretia zmluvy bol podnikateľom, nevylučuje, že úver nemôže byť spotrebiteľským. Z celkového formátu zmluvy vyplýva, že ide o rovnaký typ zmluvy, aký oprávnený používal pri poskytovaní úverov fyzickým osobám, pričom ide o typ zmluvy, ktoré boli pripravené vopred, a to pre veľký počet dlžníkov, ktorí pri ich uzatváraní nemohli ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania.

15. Súd na podporu svojich tvrdení poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2CoEk/23/2024 zo dňa 24.09.2024, kde odvolací súd uviedol: „Nespotrebiteľský charakter zmluvy, a teda že by úver bol poskytnutý výlučne na výkon podnikateľskej činnosti povinného, resp. výkon povolania oprávneným nepochybne preukázaný nebol. Odvolací súd zdôrazňuje, že bezpečným preukázaním v tomto smere nemôže byť len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon povolania, zamestnania, či podnikania, ktorý však neposkytuje bez ďalšieho odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis má výkon tejto podnikateľskej činnosti s uzatvorením danej konkrétnej úverovej zmluvy a či dlžník nepochybne pri uzatváraní zmluvy aj konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Túto dôkaznú povinnosť, ako to správne zdôraznil aj súd prvej inštancie, má oprávnený a pokiaľ ju nespĺnil, v pochybnostiach platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší s poukazom na interpretačné pravidlo vyjadrené v § 54 Občianskeho zákonníka. Právny vzťah účastníkov konania je preto potrebné posúdiť ako spotrebiteľský v zmysle predpokladov § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.“

16. Súd po posúdení spotrebiteľského charakteru poskytnutého úveru a po oboznámení sa so spisovým materiálom zistil, že oprávnený doručil súdnemu exekútorovi doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie dňa 21.01.2016, ktoré následne súdny exekútor doručil tunajšiemu súdu dňa 24.03.2016. Hoci znenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu alebo súdnemu exekútorovi), Ústavný súd SR vo svojom uznesení č.k. III. ÚS 752/2016-7 zo dňa 08.11.2016 zaujal stanovisko, že je vyvoditeľný záver súdov, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd a nie súdny exekútor. Uvedený postoj súdov tak prispieva k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa s ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehote na jeho vykonanie.

17. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. II. ÚS XXX/XXXX - 7 zo dňa 27.10.2016, uviedol: „Hoci ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to

najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). Aj preto bolo tiež vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotnej sťažovateľky, k predmetu činnosti ktorej patrí aj vymáhanie pohľadávok, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci doručila v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu, nielen poverenému súdnemu exekútorovi. V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukazuje na to, že právne dôsledky vyplývajúce z právneho záveru okresného súdu zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie.“ (podobne viď uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 752/2016 - 7 zo dňa 08.11.2016 a č. k. III. ÚS 564/2016-12 zo dňa 13.09.2016).

18. S prihliadnutím na uvedenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky súd prijal záver, že kompletne doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie mal oprávnený doručiť v lehote do 22.01.2016 priamo na súd, a nie na sídlo exekútorského úradu povereného súdneho exekútora, ktorý doplnenie návrhu potom postúpil súdu.

19. Súd po oboznámení sa so spisovým materiálom zistil, že oprávnený doručil súdnemu exekútorovi doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie dňa 21.01.2016, ktoré následne súdny exekútor doručil tunajšiemu súdu dňa 24.03.2016.

20. S poukazom k vyššie uvedenému má súd za to, že oprávnený nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie v súlade s ustanovením §39 ods. 4 Exekučného poriadku v spojení s ustanovením § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Zákonným následkom nedoplnenia návrhu na vykonanie exekúcie v lehote 30 dní od účinnosti zákona č. 438/2015 Z.z. je zastavenie exekúcie (§ 243f ods. 5 Exekučného poriadku). Exekučný súd pritom nemôže odpustiť zmeškanie lehoty (§ 36 ods. 5 Exekučného poriadku).

21. Vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnej exekúcii sú dané dôvody na zastavenie exekúcie podľa ust. § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastavil.

22. Podľa § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

23 Podľa § 200 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§196). Oprávnený a exekútor má nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy konania. Exekučný poriadok zakotvuje pravidlo, podľa ktorého trovy exekúcie zásadne má platiť a znášať povinný (ust. § 197 Exekučného poriadku). Z tohto pravidla, podľa ktorého trovy exekúcie zásadne má platiť a znášať povinný, existujú dve výnimky, kedy trovy znáša oprávnený. Prvá je, keď prišlo k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného (ust. § 203 ods. 1 Exekučného poriadku), kedy existuje možnosť uložiť povinnosť hradiť trovy oprávnenému a druhá situácia, kedy je povinnosť zaviazat' oprávneného k náhrade trov exekúcie, nastane vtedy, ak je preukázané, že povinný je nemajetný (ust. § 203 ods. 2 Exekučného poriadku).V danom prípade sa súd musel zaoberať otázkou, či zastavenie zaviniel oprávnený, alebo nie a teda či je povinný znášať trovy exekúcie. Súd dospel k záveru, že oprávnený zaviniel zastavenie exekúcie, teda nie je dôvod na to, aby trovy znášal povinný, ktorý bol v exekúcii úspešný. Oprávnený nepredložil resp. nedoplnil súdu exekučný titul. V danom prípade musel súd exekúciu zastaviť, pričom toto zastavenie zaviniel oprávnený. Preto je oprávnený povinný nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie.

24. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam súd zaviazal k náhrade trov oprávneného, nakoľko tento zaviniel neúspešnosť exekučného konania, keď nepredložil riadne exekučný titul, na podklade ktorého by mohla byť exekúcia vedená.

25. Podľa §9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

26. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva

27. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Podľa § 262 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Keďže súd nemal ku dňu rozhodnutia k dispozícii vyúčtovanie trov súdneho exekútora, pri rozhodovaní o trovách exekúcie aplikoval ustanovenie § 9a ods.1 Exekučného poriadku a ustanovenie § 262 Civilného sporového poriadku, ktoré sa subsidiárne použili.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd priznal súdnemu exekútorovi nárok na náhradu trov exekúcie voči oprávnenému v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v lehote 60 dní (§262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, ktorý napadnuté uznesenie vydal. O sťažnosti rozhoduje súd prvej inštancie spravidla bez nariadenia pojednávania. Ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne. Ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

Rozsah, v akom sa uznesenie napáda, môže sťažovateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie sťažnosti.